

Oppturer og nedturer!

03 11 2009

Det er lenge siden vi har skrevet noe, men det har sine grunner: Joakims hjemreise, sykdom og den rare tomme følelsen en får når ting ikke går etter planen. Vi befinner oss for tiden i Cuenca i Ecuador, men det har skjedd mye siden vi forlot Quito.

I det vi forlot hovedstaden, Quito, innså vi hvor stor denne forurenkede byen er, da vi brukte nærmere tre timer på sykkelsetet for å komme utenfor bebyggelsen. Der Quitos sluttet begynte den pan-amerikanske motorvei, en vei som går tvers igjennom kontinentet og av den grunn er veldig trafikkert. Av mangel på andre alternativer kastet vi oss ut på den beryktede, ulykkesbelastede motorveien i sydlig retning mot byen Machachi.

I løpet av tre dager hadde vi passert de tomme, stovete og trafikkerte "motorvei-byene", Machachi, Lasso, Latacunga og befant oss i Ambato. Som vanlig tok vi en liten runde rundt i byen for å finne litt mat og slappe av etter syklingen, og som i de andre byene ble vi skuffet av fravaeret av severdigheter. Dagen etter ankomsten i Ambato, tidlig om morgnen på hotelrommet hadde Joakim noe han ville fortelle. Han ville hjem! Nyheten var mildt sagt en overraskelse, og mange tanker farte igjennom hodet, blandt annet at turen kanskje var slutt. Vi spurte om han var helt sikker, og om han ikke ville prøve litt til, men Joakim var bestemt på hjemreise og det måtte vi bare akseptere. Etter praten om hjemreise ble vi enige om en siste sykkelturn ned mot byen Baños, sør-øst for Ambato.

Etter en full dags sykling i sterk motvind ankom vi turistbyen, og satte oss ned for en velfortjent pils i solsteiken. Dagene i Baños gikk med til by-vandring, sving-hopp fra den 100 meter høye broen og for Joakims del, bestilling av billetter. Baños er en av de kjente turistbyene i Ecuador, og med god grunn. Byen ligger i en frodig dal i overgangen mellom Andesfjellene og Amazonas, og har derfor fine muligheter for fotturer og andre aktiviteter som rafting, paragliding osv. Navnet, Baños, som på spansk betyr, badene, kommer av de naturlige varme kildene i området. På grunn av dårlig mage fikk vi desverre ikke utforsket området til det fulleste. Etter tre netter i byen var dagen kommet for at Joakim skulle ta bussen mot Quito for å fly hjem. Vi hjalp han med pakking og fulgte han til busstasjonen. Det ble et småtrist "hadet" for han satte seg på bussen. Vi tuslet tilbake til hotelrommet og ble rammet av den nedtrykkende følelsen av at turen var over. At Joakim dro, at Johannes har en kjæreste ventende i Spania og økonomiske problemer gjorde at turen så mørk ut. Noe måtte gjøres! Løsningen på stemningsproblemet ble å sykle videre til jungelbyen Puyo, for å planlegge en kanotur i Amazonas på egenhånd. Puyo er en liten by uten noe særlig å tilby en turist, men for en som vil utforske jungelen er dette et godt utgangspunkt. Vi brukte noen dager på å samle informasjon og på å kjøpe utstyr som: macheter, gummistøvler og myggspray.

Da vi og magene var klare for tur hoppet vi på bussen til Canelos. Landsbyen ligger inne i selve Amazonas og er til og med etter Ecuadorisk standard, primitivt. Vi hadde problemer med å få tak i både mat og overnatting. Overnattingsproblemet ble løst da vi ble invitert til å sove hos en familie, og vi takket, ja. Etter en hyggelig prat på gebrokkent spansk slo vi opp teltet midt i stuen og så god natt. Teltet skulle fungere som mygnett i og med at det finnes malaria i området. Det ble en lang natt uten liggerunderlag på tregulvet, men vi forlot huset takknemlige for gjestfriheten. Vi startet jakten på noen som kunne leie oss en kano for turen, men ble vledig skuffet over svarene vi fikk. Etter sporrerunden hadde vi to alternativer: Kano uten motor til en god pris eller kano med motor til skyhøy pris. Problemet med kano uten motor er at det er regntid og elven er alt for stri til å padle motstrøms. Etter enda en natt i Canelos måtte vi vende tilbake til Puyo litt skuffede over at det ikke ble noe av kanoturen.

Av mangel på bedre forslag satte vi i gang med syklingen igjen, og vi fikk virkelig merke de enorme forskjellene Ecuador kan by på. Det var en ubeskrivelig forskjell i å sykle i den varme, tropiske luften nede ved jungelen enn oppe i høyfjellet. Fra Puyo svettet og traaket vi oss av gårde til Rio Pastaza, der vi ble invitert av Shuar-mannen Francisco. Shuar-folket er en av de infodte "stammene" i Ecuador og Francisco hadde utrolig mye spennende å si om bevaring av både skog og de eldgamle tradisjonene til Shuar-folket. Vel belærte i etik, religion og menneskeverd dro vi videre dagen etter.

Etter mye tenking hadde vi kommet frem til at vi skulle sykle til den gamle kolonibyen, Cuenca, for saa aa planlegge turen videre derfra. Sa fra Rio Pastaza bar det oppover fra Amazonas-bassenget og opp i hoyden av andesfjellene. Denne etappen skulle vise seg aa bli det toffeste vi har gjort hittil! I fra byen Mendez og opp til den lille landsbyen Amalusa er det en eneste gedigen oppoverbakke paa fire mils lengde og runder godt over 2000 hoydemeter. Vi skal ikke paastaa at vi er veldig godt trente, men det gikk da uten noen problemer aa sykkle 11 mil over hardangervidda paa en dagsetappe, men paa denne lille etappen ble det ikke mindre enn 16 timers sykling. Bakken var saa bratt at Johannes maatte stroppe bagasje paa styret for aa ikke steile paa fordekket der vi syklet i 3 km/t. Det er ubeskrivelig aa sykle, spise og sove i én eneste oppoverbakke! Vi motte rett og slett veggene! Etter to dagers sykling hadde vi bare tilbakelagt de smaa fire milene og satte oss ned paa det hoyeste punktet av bakken for aa ta en prat om turen videre. Etter mye snakk de siste dagene bestemte vi oss for aa endre turen totalt, vi skal nordover til Colombia! Ettersom vi var veldig fornøyde med aa ha overlevd monsteretappen og i kombinasjon med endring av sykkelplaner og informasjon om festival i Cuenca den 31.10 bestemte vi oss for aa hoppe paa busen de siste timene av strekken.

Noen timer senere ankom vi Cuenca og ble fort klar over problemet med overnatting i anledning festivalen og vi tilbrakte noen timer paa leting uten hell. Redningen ble da er ecuadoriansk kjaerestepar stoppet bilen og spurte om vi trengte hjelp. De fortalte at de hadde sett oss vandre rundt i byen og var bekymrede paa grunn av hoy kriminalitet paa natterstid. De kjorte oss rundt og snakket med baade hoteller, hosteller og til og med brannstasjonen som noen ganger tilbyr overnatting til trengende, og etter en times oppvarning var i plassert paa et finere hotell i byen. Det er utrolig inspirerende aa møte saanne mennesker, de ville ikke ha noe igjenn, de ville bare hjelpe! Utrolig! Stor takk til Jimena og Gustavo fra Cuenca!

I skrivende stund gjør vi oss klare for aa dra paa konsert med noen vi har blitt kjent med her i byen, og det ser ut til aa bli en livlig kveld! Bilder og mer informasjon om festivalen og turen videre kommer i senere!